

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۱۷ جنوری ۲۰۲۲

یونس نگاه

افغانستان لقمه گلوگیر

(افغان‌ها پاکستان را در علم و فرهنگ، لالا قبول نمی‌کنند)

رهبری پاکستان با گذشت هر روز خامی خود را در شناخت از افغانستان فاش‌تر می‌سازند. بسیار در بلعیدن عجله دارند. این‌طوری اگر پیش بروند، لقمه گلوگیر خواهد شد.

آنان اکت امریکائی‌ها را می‌کنند. امریکائی‌ها مأموران بلندپایه "سیا" را در جلسات علنی می‌نشانند، متخصصان امریکائی اعزام می‌کردند، پوهنتون امریکائی می‌ساختند، بورسیه تحصیلی می‌دادند و صحبت از حمایت افغانستان در استخراج معادن، انکشاف زراعت، راهسازی و اداره‌سازی می‌کردند. امریکا برای این کارهایش دو پشتوانه مهم داشت: فرهنگی که افغان‌ها آن را جدی می‌گیرند و پول فراوانی که مصرف می‌کردند. زور نظامی مسأله چندم بود.

پاکستان هم همین کارها را می‌کند. تازه اعلان کرده که در کابل "علامه اقبال اوپن یونیورسیتی" می‌سازد. او ظالم، تو مردم افغانستان را نمی‌شناسی؟ در کابل فارغ تحصیلان دانشگاه‌های اسلام‌آباد شما را بیشتر از فارغان کورس انگلیسی جدی نمی‌گیرند. می‌دانم تعدادی از دوستانم از پاکستان فارغ تحصیل شده‌اند و بسیار باسواد هم هستند. اما، واقعیت جامعه همین است. اگر دو نفر یکی با سند فراغت از دانشگاه کابل و دیگری از اسلام‌آباد در مجلسی می‌نشست، مردم

اولی را دانشمند و دومی را کم سواد و مشکوک تصور می‌کردند. این یک مسأله فرهنگی است. مردم افغانستان از نظر تحصیل و فرهنگ پاکستان را با بمب اتمش نیز جدی نمی‌گیرند.

تنها پاکستان هم نیست. فارغان دانشگاه‌های پروژه‌های ایران نیز در افغانستان از جایگاه خوب برخوردار نیستند. مثلاً کسی اگر بگوید من از دانشگاه آزاد اسلامی یا جامعه‌المصطفی ماستری دارم، ذهنیت عمومی ساکنان کابل او را تحصیل کرده نمی‌پذیرد. بسیاری‌ها تصور می‌کنند جامعه‌المصطفی کورس قرآن کریم است نه دانشگاه. باز هم تأکید می‌کنم فارغان این دو دانشگاه لزوماً کم‌سوادتر از فارغان دانشگاه‌های افغانستان نیستند و شکی نیست که تعدادی از آنان بسیار مسلکی و پخته می‌باشند.

در کابل تنها تحصیل‌کردگان غرب باکلاس‌تر از تحصیل‌یافتگان داخل کشور، به خصوص در مقایسه با دانشگاه کابل، تصور می‌شوند. رهبران کشورهای همسایه اگر می‌خواهند افغانستان را ببینند باید احتیاط کنند و توت‌توت کرده، به تدریج از درزهای سنت و مذهب بریده بریده بچوند.

پاکستان تنها با پوستین قومیت و مذهب می‌تواند در افغانستان تاب بیاورد. اگر مأموران موی‌چربک و چپلی‌دارشان را به معادن و باغ‌ها و راه‌ها و ادارات برای "ساختن" افغانستان مرش کنند، مردم از خنده گرده‌گفک می‌شوند. الله و باالله جدی نمی‌گیرند! این‌جا نیز باید تأکید کنم که مأموران پاکستانی نه تجربه و دانش‌شان از افغان‌ها کم است و نه ظاهرشان از افغان‌ها کمتر، اما واقعیت همین است. مردم افغانستان پاکستان را حساب نمی‌کنند. این هم شاید از عقب‌ماندگی افغان‌ها باشد، ولی به جایگاه تاریخی و فرهنگی که برای خود قایل‌اند نیز ارتباط دارد. کشوری که می‌خواهد افغانستان را مستعمره کند، باید با روحیات، توهمات و ارزش‌های آن جامعه بلد باشد.